

nu ob Dravi g. Ivan Potočnik pismo. Neznavec je zahteval pismeno, da mu naj položi 6000 Din pri kilometerskem kamnu šte. 31 pri Breznu. Ako ob do- ločenem roku denarja ne bo, bo Potoč- niku uničil ogenj parno žago. Izsilje- valca je zajel dne 4. septembra pri zgo- raj omenjenem kamnu stražnik in dne 6. decembra ga je obsodilo mariborsko sodišče na 13 mesecev robije in na tri- letno zgubo častnih pravic.

Strel v nogo je dobil na Miklavžev večer Leopold Dolničar, posestnikov sin iz Vrhloge pri Slov. Bistrici. Ranje- nega so prepeljali v mariborsko bol- nišnico.

Mlin pogorel. V Levcu pri Celju je popolnoma pogorel tamošnji mlin s hi- šo vred. Gasilci iz raznih okolišev so obvarovali z družinami močmi bližnjo leseno žago ter gospodarsko poslopje.

Smrtna nesreča železničarja. V Lju- bljani na glaynem kolodvoru je smrt- no povozila lokomotiva dne 8. t. m. 33- letnega železniškega premikača Andr. Kolarja.

Samomor. Pod gorenjski vlak se je vrgla dne 8. decembra zvečer pri Lju- bljani 21letna Terezija Resnik iz Jese- nic. Vlak je obupano žrtev popolnoma razmesaril.

Obsojeni tolovaji. Letos dne 10. av- gusta v noči so udrli trije našemljeni neznanči v hišo 70letnega gospodarja Mihaela Svetlina v Čemšeniku pri Domžalah na Kranjskem. S starem sta prebivali pod skupno streho še nje- gova hčerka Franca in varovanka Kar- la. Gospodar je pri ropotu zagrabil vile in se je postavil vlomilcem v bran. To- lovaji so mu odvzeli vile in ga prisilili, da je sedel za peč. Dva roparja sta pre- metavala ter brskala po hiši, eden je pa stražil. Vlomilci so bili zvedeli, da bi bil prejel stari Svetlin pred kratkem iz Amerike 15.000 dolarjev, a so zadeli pri hišni preiskavi le na zlatnino in živež, ki sta bila vredna 1200 Din. Orožniki so izsledili že v dveh dneh tolovajsko deteljico, ki je bila dne 6. decembra v

Ljubljani tako-le obsojena: Stanko Pančur, 23letni delavec, na 10 let; Al. Kralj, 21letni pekovski pomočnik, na 6 let robije in še en mladoletnik na 4 le- ta ječe. Prvi je vložil proti previsoki odmeri kazni priziv, zadnja dva sta ka- zen nastopila takoj.

Nočni obisk v poštnem uradu. Na Vi- ču pri Ljubljani je bilo vlomljeno od neznanca v tamošnji poštni urad. Lo- pov je splezal z dvorišča v stranišče, od tam v vežo, kjer je odžagal dve klju- čavnici z vrat v poštni urad. Iz blagaj- ne je odnesel 400 Din kovanega denar- ja, za 2600 Din znamk in dve hranilni knjižici na 1450 Din. V uradu je bila spravljena večja denarna svota, na ka- tero pa nočni obiskovalec na srečo ni zadel.

Po enem mesecu najdeno truplo sa- momorileca. Jožef Pečnik, lovski čuvaj g. Galleta pri Velikih Laščah na Kranj skem, je šel v lovišče pogledat, če so pojedle lisice nastavljeni strup. Pri tem poslu je zadel na moško truplo, katerega zgornji del do pasu je bil del- no pokrit s snegom, a od spodnjega de- la so bile še samo kosti, meso so obra- le lisice. Poklicani orožniki so ugotov- ili, da gre za 26letnega posestniškega sina Antona Žnidaršiča, ki je pred 1 mesecem v duševni zmedenosti pobeg- nil od doma in si je v gozdu prerezal vrat z britvijo.

Prosluli tolovaj aretiran. Zadnje dni je slučajno padel orožnikom v roke v Sela-Šumberku pri Novem mestu 34- letni Rudolf Janežič iz Lok pri Trbov- lj. h. Janežič se je pridružil ciganom Hudorovičem ter ropal in kradel dalje časa po Suhi Krajini. Leta 1931 in sicer dne 30. avgusta je ustrelil iz vojaške puške posestnika Mihaela Petroviča. Zločin je bil izvršen v prisotnosti več ciganov Hudorovičeve rodbine, v goz- du ob vasi Pri cerkvi v občini Struge. Po zločinu je Janežič pobegnil s svojo cigansko ljubico pred orožniki in po- stal strah vse Suhe krajine. Zagrešil je veliko tatvin, vlomov in ropov. Osum- ljen pa je tudi več požigov. Z ljubico se

Persil

Proč z zastarelimi metodami, proč s škodli- vimi sredstvi! Persil, to odlično pralno sred- stvo, ki ga uporablja že milijon gospodinj, Vas reši skrbi za pranje in prekomernih naporov. Persil Vam pripravi vedno obilo veselja s snežnobelim in svežeduhtečim perilom, katerega Vam tudi izredno ohrani.

je znal tako spretno skrivati, da ju ni- so mogli dobiti v roke. Ko je prišla pred dnevi orožniška patrolja iz Dobrnica v Sela-Šumberk, je v neki hiši slučajno naletela na Janežiča. Imeli so ravno kolone, na katere je bilo povabljenih več sosedov in med njimi se je znašel tudi Janežič. Orožniki, ki Janežiča ni- so poznali, so zahtevali od njega, naj se izkaže. Ker ni imel nobenih listin, pač pa vojaški samokres in karabinko, se je po kratkem zasliševanju vdal in povedal, da je tisti Janežič, ki ga že toliko časa iščejo. Janežiča in njegovo zvesto spremljevalko so oddali v zapo- re novomeškega sodišča.

Fotografski milijonar.

Amerikanski foto- grafski milijonar Jurij Eastman se je rodil leta 1854 v Watertow- nu, v majhnem mestu države Njujork. Umrl, oziroma ustrelil se je leta 1932. Eastman je bil sin bančnega urad- nika in je preživel že mladostno dobo v u- dobnejših razmerah. Ko je zahajal v osno- vno šolo, si je pričela utrivati pot v javnost od Francoza Daguerra izumljena fotografija. Eastman je bil že v mladosti prav marljiv amaterski fotograf. Ko je bil star 25 let, se mu je kot bančnemu urad- niku posrečil izum su- he fotografske plošče. Ta izum je povsem iz- premenil postopek fo-

Pavel Keller:

19. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Drugo jutro sem že pred zajtrkom odšel z doma. Vse ljubke in grde prikazni pretekle no- či sem hotel pregnati. Šel sem skoraj dve milj- daleč. Nato sem postal lačen in sem zavil v ne- ko gostilno v vasi.

Med potjo sem se dolgo mudil v gozdu in ko sem prišel domov, je bilo poldne. —

Tim je izginil! Napeljal je bil Padovko, da mu je v vasi preskrbela voz in mu pomagala, naložiti dva kovčega, ki ju je, kakor ji je rekel, moral sam oddati na kolodvoru. V kovčegih je bila njegova imovina. S to se je odpeljal.

Ko mi je Padovka to povedala, sem se žali- bog spozabil in jo ozmerjal. Tedaj je tudi ona pobrala svoje reči in jo pobrisala. Tako sem ostal z Matildo sam.

Kakor s prestola pahnjen in zapuščen vla- dar sem sedel v svoji sobi. Prve ure sem prav- zaprav pretresaval le vprašanje, kdo bo krmil kokoši in prašiča, ki sem ga imel že mesec dni. In kdo bo snažil čevlje in nosil na mizo. Tako odvisni so »gosposki ljudje«. Ker se boje majh- nih vsakdanjih del, pridejo v odvisnost služab- nikov.

Najbolj me je bolelo radi prašiča. Nad njim je obupala tudi Matilda, čeprav je bila boljše volje kakor jaz. Nobeden izmed naju ni vedel, kako se pita prašič; to delo je opravljal Pa- dovka vedno kakor neke vrste skrivno umet- nost.

Popoldne je prišel oče Janiš, naš pismonoša. Ne vem, če je drugje ravnotako, ali podobno: naš vaški pismonoša ima vsekako nenavadne nazore o poštni tajnosti. Prebere vse moje karte, pripoveduje mi že s ceste čez plot na vrtu, kaj je napisano na njih; na primer: »No, gospod Hubert, vino, ki ste ga naročili, je že odposlano.« Ali: »Knjige v bukvarni nimajo pri rokah; ali

Povodenj je napravila v Planini pri Rakeku na Kranjskem veliko škodo. Voda stoji deloma še zdaj 2 do 3 m visoko. Ljudje so obupani. Nujno se priporočajo v podporo, ki naj se pošlje župnemu uradu v Planini pri Rakeku.

Nova zaloga nabožnih predmetov je dospela, posebno križev, kipov, slik in podobic itd. Naročujte pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru!

Velike lesene jaslice za cerkev zelo ugodno na prodaj v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Ima pri vas že vsaka hiša Sv. pismo? Ceneje kot po 6 Din, polplatno vezan 8 Din in celoplatno vezan 15 Din pa res ni mogoče zahtevati! Organizirajte naročilo! Priporoča se Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Opozorjamo na inserat nove zabavne knjige »Don Kihote« (izgovori: Don Kišot), ki opisuje tega prebrisanega plemenitnika, imenovanega tudi Vitez žalostne postave, tako da bo razvedrila mlade in stare!

Denarnice za drobšč kupite najbolje v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Predivo in konopljo Vam izdelam v vrvarsko blago. Šinkovec Anton, Celje, Dečkov trg.

Dr. Josip Benčan, primarij ginekološko-porodniškega oddelka, se je preselil v Cankarjevo ulico 1. 1207

Vzajemna pomoč, reg. pom. biag., Ljubljana, pozivlja vse svoje člane, ki reflektirajo v nadaljno zavarovanje, da predložijo do 15. decembra t. l. vse stare članske izkaznice v zameno, ter da plačajo mesečni prispevek za mesec oktober 1933. 1204

Ženski in moški čevlji iz samega pristaega usnja, ročno delo, po Din 66.—. Stermečki — Celje.

Za grganje pri bolečinah v vratu, za bolečine pomirjujoča masiranja in obkladke vzemite staro ni preizkušeno domače sredstvo in kozmetikum — Fellerjev blagodišeči Elsafluid. Hvaležni bodete. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike specialne steklenice 62 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatr 341, Savska banovina.

*

»Prav smešno karto vam nesem; pokazal sem jo pri »Grozdu« in vsi so se smejali!«

Inozemske znamke očka Janiš odlepi za zbirko svojega vnuka. Pisem ne odpira; vse kar je prav: za to je preobziren. Nasprotno pa pripoveduje Padovki, ki ima pravico, da mu natoči kozarček žganja, o vsem, kar je prišlo za občino po pošti: da je prejel kovač pismo, pa mu ni povedal, kaj je v njem, kdo mu ga je pisal, kajti kovač je nepriljuden, godrnjav človek; da je naskrivaj dal Novakovi Emi že šest pisem in tri karte, ki jih ji je pisal njen vojak, da pa nobeden človek ne sme vedeti tega, ker bi bilo dekle sicer doma tepeno; da je trgovec že zopet dobil pismo od firme, pri kateri naroča kavo, in da je najbrž to opomin — in več takih poštnih skrivnosti. Starega žlobudravca imam rad.

Danes je prišel oče Janiš nenavadno hitro in že od daleč klical:

»No, strmeli boste, gospod Hubert; strmeli boste!«

Prav nič nisem bil radoveden, zaradi česar bam strmel, temveč sem vprašal:

»Povejte mi, oče Janiš, ali niste videli okrog poldneva na kolodvoru mojega Tima?«

»Seveda,« je sopihal stari, »dobro, da ste me vprašali, gospod Hubert, sicer bi bil pozabil. Gospod Tim sporoča gospodu Hubertu, da ni mogel storiti drugega, da je moral od tod in da bo gospodu Hubertu pisal. Pozabil bi bil, gospod Hubert, ker sem čisto brez sape!«

»Zakaj ste čisto brez sape?«

»Stari Grčar je vendar le ubil Bianco!«

»Janiš! Od kod pa veste to?«

»Iz vašega časopisa! V vašem časopisu je — Drvar Grčar, ki se, osumljen umora, nahaja v preiskovalnem zaporu, je preiskovalnemu sodniku priznal, da je umoril svojo vnukinjo. Pravi, da je storil to v pijanosti in v jezi, ker mu je bilo zaradi nje odpovedano stanovanje.«

Bilo je proti večeru. Bil sem pri Boltežarju in sedela sva na vrtu. Modre lastavice so švigale okrog hišnih streh. Španski bezeg se je ponašal

Kača pred sodiščem. V sev.-ameriškem mestu Los Angeles je tožil krotilec kač tvrdko, ki mu je poslala za 5 čevljev prekratko orjaško kačo. Kot dokaz trditve je prinesel pred sodnike kačo.

Spodaj:

Nova gasilska oprema v belgijskem mestu Brüssel nudi obrambo napram plinu ter dimu.

Današnje praznoverje.

Že zjutraj, ko zapusti praznovernež posteljo, kremži obraz: pozabši je vstal z levo nogo, kar pomeni jezo skozi celi dan. Tudi če koga srbi nos, razlagajo ta pojav na plat jezljivosti. Plašljivec ne bo vrgel las, ki so mu ostali od česanja v glavniku, brezbrizno proč, ker v tem slučaju bi mu kmalu vsi izpadli in povrh bi ga še mrcvaril neznošen glavohol. Izčesane lase mečejo v ogenj, da zgorijo, kakor je to običajno.

Po nekod tudi verujejo glede las naslednje: Ako krastače, miši, netopirji ali ptice poberejo odvržene izčesane lase in jih vpletejo v svoje gnezdo, bode nepredvidneža tako dolgo bolela glava, dokler lasje niso strohnili.

Ali smemo položiti nož na mizo z rezilom navzgor? Pravijo, da si na ostrini brusi peklenšček kremplje, ali pa da morajo jezdit na rezilu uboge duše.

Kdor ne zna kruha prav odrezati, si ga tudi ne zna zaslužiti, tako pravi priprosti narod.

Srečni bomo oni dan, če srečamo pri izstopu iz hiše na ulico kot prvega dimnikarja. Če te srbi levica, boš prejel denar. V slučaju, da občutiš srbenje na desnici, boš taisti dan izdal denar. Kot nekaka obramba v zadnjem slučaju velja navada, da hitro ob pojavu srbečice desne roke drgnemo desnico ob

prav trd les. V tem slučaju prejmemo taisti dan darilo.

O z dlakami bolj na gosto poraščenih rokan razglaša ljudski glas, da so poštene. Deklina s kosmatimi rokami dobi petičnega moža.

Razna prednamenja napovedujejo obisk v hiši. Ako se loči od poda treska, če padeta nehoti nož ter vilice na tla in se zasadita v pod, lahko pričakuje-

tografiranja in je pripomogel Eastmanu do milijonskega premoženja. Leta 1880 je ustanovil svojo prvo tvornico v Rochestru. Ta skrajno skromna fabrika se je razvila v na celem svetu največje fotografsko podjetje. Tekom nadaljnjih 30 let je prinašal Eastman na trg fotografske izume, ki so bili vsi v zvezi z njegovim imenom. Bil je tudi udeležen pri izdelovalnici filmov v Hollywoodu. Ob koncu svojega življenja je bilo zaposlenih v njegovih podjetjih 11.000 nastavlencev. Zapustil je 40 milijonov dolarjev. — Ustrelil se je pri svoji pisalni mizi in je zapustil na listič zabele-

mo goste. Pride v pondeljek zjutraj gost, smó lahko pripravljene na obiske skozi celi teden. Dober nasvet se glasi: Ne začni v pondeljek ničesar novega! Glede pričetka raznih podjetij je petek prav posebno ugoden dan. Praznoverju udani si dajo v petek lase striči, potem dobro rastejo, in isto velja tudi za nohte.

Za slučaj, da nas kedo obišče in se hoče hitro posloviti, ga prosimo tako dolgo, da vsaj sede za par trenutkov, sicer nam odnese spanje iz hiše.

Sivanki se je treba ljubeznivo namahčiti, predno jo damo komu drugemu v roko, sicer nam prebode prijateljstvo in ljubezen.

Prav posebnih obredov je treba, da odvrnemo copernije, ki so nastale radi

nepremišljenega voščila sreče. Posebno se nanaša to praznoverje na podjetja, ki so odvisna v visoki meri od dobre volje — sreče. Lovcu, ribiču, gledališkemu igralcu in kandidatu za izpit ne smemo v naprej glasno voščiti sreče. Če je kedo v baš omenjenih slučajih želel srečo, se priporoča uničiti voščilo na ta način, da potrkamo trikrat na les pod mizno ploščo.

Praznoverja so se oprijeli v obilni meri avtomobilisti in piloti zrakoplovov in aeroplanov. V skoro vsakem zaprtem osebnem avtomobilu vidimo kje ob oknu zadaj bingljati na vse mogoče načine našemljene lutke.

Pri avtomobilskih dirkah v Ameriki že dolgo časa ni videti več številke 13.

tudi ne v jeziku, pa po tem, ker smo je prav take od doma vajeni. Službo božjo opravlja Janez Hladnik, ki je bil preje kaplan v Metliki, sedaj pa se mudi v Zagrebu, kjer bode tudi dalje časa ostal.

Drugo slovensko zbirališče je Slomškovo prosvetno društvo. Če so dali Kranjci zagrebškimi Slovencem duhovnika, so pa zato dali Stajerci ime nosilca slovenske katoliške prosvete v Zagrebu, ker se društvo imenuje po največjem našem mariborskem škofu Slomšku. Tako se lepo v soglasju razvija življenje vseh katoliško-zavednih zagrebških Slovencev. Kogar pripelje pot v Zagreb, naj nikar ne pozabi naravnati svoje kbrake do prvega in do drugega ter naj se obojnega oklene, da mu tujina ne bo ugrabila ne materinega jezika, ne očetove vere. V Slomškovem prosvetnem društvu je živahno, bo pa še vse bolj, če bomo storili vsak svoje. Kdor pride, naj nas le poišče. Tistih pa ni treba v Zagreb, ki prihajajo sem iz lahkomišelnosti in hudobije, tudi takih je žalibog nekaj.

V nedeljo dne 3. decembra je priredilo Slomškovo prosvetno društvo v Jeronimski dvorani zelo uspelo narodno igro »Miklova Zala«. Prav lepo so se postavili naši igralci, po svoje so napravili, pa so napravili lepo, tako da je bilo občinstvo do solz ganjeno in ne bi zlepa pozabljeno ta lepi dan zagrebških Sloven-

cev — baš na izseljeniško nedeljo. Prav primerna prireditev za to priliko, ker tako lepo povdarja ljubezen do vere naših očetov in do jezika naših mater.

Za drugo nedeljo v decembru je bila napovedana predstava naših zagrebških katoliških visokošolcev Daničarjev »Cvrček za pečjo«. Ob štiri popoldne se je vršila ta predstava v Jeronimski dvorani. Če smo se prvo nedeljo jokali, smo se naslednjo tem bolj iz srca nasmejali. Saj vsi vemo: študentje znajo! Kdo pa bo, če ne študentje!

Kdor bi imel kakšno zadevo glede verskega in drugačnega življenja v Zagrebu, naj se obrne na naslov: Hladnik Janez, Zagreb, Kaptol 3. Navedenemu je poverjena skrb za te stvari, zato se je nanj obrniti. Če bi bilo kaj službenega, naj se župni uradi obrnejo na: Župni urad Sv. Marije, Zagreb, Kaptol 3. Dostavi naj se na vrhu dopisa, da se zadeva tiče gori navedenega.

Božič se bliža. Oskrbite si cenena, a lepa darila. V Cirilovih knjigarnah v Mariboru dobite po zelo znižanih cenah štiri krasne povseti od Fr. Kolenca. — Kdor kupi vse štiri knjige naenkrat, jih dobi za 32 Din. — Pohitite, da ne bode prepozno!

Kamnica. Tukajšnje prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 17. t. m. širom Slovenije znano in priljubljeno ljudsko igro »Mlinar in njegova hča«. Prireditev je kot nalašč za sedanjí resni adventni čas. Zato ste vljudno vabljeni od blizu in daleč. Začetek ob pol 3. uri popoldne. — Isti dan se tudi vrši po rani sv. maši občni zbor Prosvetnega društva. Pridite v čim obilnejšem številu!

Fram. Marijanska proslava. Na praznik Brezmadežne, dne 8. t. m., se je vršila pri nas lepa Marijina proslava. Obhajali smo jo v cerkvi in izven cerkve v prostorih Prosvetnega doma. V cerkvi so zjutraj mladi in stari v izredno obilnem številu pristopili k miži Gospodovi, popoldne pa smo se posebej Marijo proslavili v Prosvetnem domu. Pri prireditvi je nastopil mešan pevski zbor pod vodstvom g. organista Miklavža in zapeel lepe Marijine pe-

DRUŠTVENE VESTI

Slovinci v Zagrebu.

(Dopis iz Zagreba.)

Marsikoga je življenje zaneslo iz zelenega Stajercja v Zagreb. S trebuhom za kruhom — kakopak! Pa se nas je nabralo tu prav lepo število Slovencev. Pravijo, da nas je 30 tisoč. Če nas je res toliko (ali pa nemara še več), imamo gotovo tudi doma precej svojih ljudi, ki se zanimajo za naše zgodbe. Zato je prav, če včasih katero rečemo tudi v »Slovenskem gospodarju«.

Slovensko katoliško gibanje v Zagrebu ima dve osrednji točki. Prva je Sv. Rok, mala cerkva, ki pa ni niti tako majhna, kakor bi si kdo mislil, le za množico zagrebških Slovencev je majhna! Vsako nedeljo ob desetih hitimo tja gori, kjer lepo na hriščku stoji ta cerkva kot sto slovenskih cerkva, ki je skromna, kot so tudi druge cerkve v slovenski domovini. Kot nalašč za nas je, da nas vabi. Kdor jo najde, jo kar gotovo vzljubi. Tam je naša služba božja. Slovensko petje, slovenska pridiga, pa recimo še tudi slovenska maša, če

žene besede: »Moje delo je končano.«

Krvavo dejanje, ki — stane veliko premoženje.

V Budimpešti se vrši čudna obravnava. Minulo je poldruge leto, odkar je prejela ena največjih budimpeštanskih zavarovalnic pismo od trgovca Geze Tetenyi, ki je bil pri njej zavarovan. V pismu naznanja trgovec, da je zgubil svoje premoženje in si bode končal sam življenje. V tem slučaju bo morala plačati zavarovalnica njegovi vdovi 200 tisoč pengö. On predlaga družbi, naj njemu izplača 100.000 pengö in še bo nadalje živel. Vendar naj pospe-

s težkimi grozdi, na belišču je ležalo bleščeče belo perilo. Vsenaokrog je bil vonj in ptičje petje, blagomil majnik. Midva pa sva se pogovarjala, kakor dva policaja v zatohli stražnici.

Boltežar je držal stisnjeno pest na mizo in strmo gledal v časopis.

»Laž!« je rekel. »Prevara! Zmota! Stari Grčar je v zaporu najbrž zblaznel in sedaj po dolgih mukah pri preiskavi prizna vse, kar sodnik hoče. Ali ste že kedaj brali o modernih mukah pri preiskavi, kako jetnike po pol dneva, da po celi dan vseskrižem izprašujejo, dokler ni lačen, na smrt truden, umehčan, dokler njegovi živci ne popuste?«

»Da, slišal sem o tem.«

»No, tako je z Grčarjevim slučajem. Poznam tega preiskovalnega sodnika. On je juridično izobražen mož; jaz nisem; toda če bi bilo v moji moči, bi ga takoj odstavil. Prirojenega uma ta človek prav nič nima. Tudi ljudi ne pozna. Iz drugih krajev je, pa naj tu pri nas deli pravico! Tukajšnje ljudi bi morali zasliševati in soditi samo rojaki, in sicer gorjance gorjanci, indu-

strijske ljudi industrijski ljudje, kmete kmetški ljudje. Vsi ti se med seboj zelo razlikujejo in kdor tega ne vé, pogreši.«

»Strašno bi bilo, če bi bila zaradi Grčarja vaša prava.«

»Jaz imam prav. In ostanem pri tem, kar sem rekel, morilec je vaš pobegli Tim, ki ste mu v svoji neodgovornosti pustili uteči. Ali si morete misliti boljši dokaz za to, da je moje sumničenje pravo, kakor je ta, da vam fant pobegne, ker mu iz kateregakoli vzroka najbrž postajajo tla vroča?«

Prepirala sva se radi Tima; toda vse moje besede v njegovo obrambo so bile kakor hrome.

Nazadnje je rekel Boltežar: »Razen vam še nikomur nisem ničesar rekel o Timu; le dvojčkama še pri »Grozdu«; kajti čeprav nobenega opravka nočem več imeti z njima, sem mislil, da me veže dolžnost do njunih poštenih staršev, da ti neumni ženščini posvarim pred posledicami.«

Po teh njegovih besedah se mi je zdel položaj zopet izpremenjen. Poslovil sem se od nje-

sini, dve članici Marijanske kongregacije sta zanosno deklamirali primerne Marijine pesdi, Fr. Jeraj pa, ki nas je ob tej priliki posetil, je govoril o Mariji in mladini. Bilo je res prijetno, ko smo se vsi Framčani v tako lepi edinosti zbrali okrog Marijinega oltarja. Krona slovesnosti pa je bila ustanovitev fantovske KA, ki ji je izbran za predsednika Ivan Kranjc. Naši framski fantje nočejo biti poslednji v delu za duševno obnovo sodobne družbe v zmislu Kristusovih nauk. Zato so v takem obilnem številu pristopili v fantovski odsek KA. Tako se torej tudi v Framu prav živahno gibljemo in lepo napredujemo. Glavna zahvala za vse uspešno delo pa gre našemu neumornemu g. župniku Francu Rakunu, ki se neprenehoma trudi za duhovni in prosvetni blagor lepe framske župnije.

Gornja Radgona. V nedeljo dne 3. t. m. se je tu ustanovil fantovski odsek Kat. akcije. Izvolil se je odbor iz vrst odbornikov mlad. Marijine družbe. Določili so se v naprej tedenski sestanki ožjega in mesečni sestanki širšega članstva. Fantje so se odločili, da bodo praktični katoličani sami in skrbeli, da bodo isto tudi drugi. Vsaj mesečni prejem sv. zakramentov je strogo obvezen. Duš. voditelj je kaplan Kolman, predsednik Hamler F., tajnik Fridau I., blagajnik Kaučič Fr. Najbolj navdušen je Lasbaher Jože, ki je imel tudi prvo predavanje o namenu KA. — Dne 8. t. m. je bila v posojilniški dvorani za članice Marijine družbe proslava Brezmadežne z igrico in govori. — Miklavž se je dobro obnesel; tudi igra »Grudica« je precej pripomogla k obdarovanju otrok. — Predpretekli teden je bila poroka Ivanke Zemljčič, članice Marijine družbe, z Iv. Senekovičem od Sv. Benedikta. Na lepem gostovanju se je zbralo za uboge otroke 131,75 Din. Vincencijeva konferenca se za lepi znesek toplo zahvaljuje.

Ženska — poslanik.

Veliko pozornost je vzbudilo dejstvo, da je imenoval predsednik Združenih držav Severne Amerike Roosevelt za Dansko ženskega poslanika. Ta zastopnik ameriških držav je Ruta Bryan Owen, hčerka znanega politika Vilje-

ma Bryana, ki je bil pod znamenitim predsednikom Wilsonom zunanji minister. Že kot otrok se je udeleževala političnega življenja Amerike. Študirala je na vseučilišču v Nebraski in je prejela naslov »doktor« v Floridi. Poročila je častnika, ki je bil ranjen v svetovni vojni in je umrl zgodaj; ona sama je vršila na fronti službo usmiljenke. Rodila je 4 otroke, od katerih se je sin oženil, že ima otroke in gospa Bryan je torej stara mati. Kljub sivim lasem predstavlja med politiki postavno osebnost, je dobra guvernica in izredno podkovana v svoji stroki. Članica je ameriškega kongresa ali parlamenta in igra važno vlogo v političnem življenju.

Zelo živahno se je udeleževala volilnega boja za Roosevelta. Radi njenega znanja zunanje politike jo je imenoval Roosevelt za poslanika. Je to prvič slučaj, da zastopa ženska Severno Ameriko v zunanjem svetu. (Samo sovjetska Rusija ima kot državno zastopnico žensko v Oslu na Švedskem.)

Po izjavi gospe Bryan Owen se je postavil Roosevelt na stališče, da ne bo

poznal nobene razlike med moškim ter ženskim spolom. Pri nastavljanju na važna mesta se bo oziral samo na zmožnosti. Z imenovanjem Američanke za poslanika ni le odlikovana ter počaščena ona sama, temveč ženski spol celotnega sveta.

Kar se tiče svetovnega političnega nazora, stoji gospa Owen zvesto ob strani Roosevelta, kar pomeni toliko, da je z dušo ter telesom za svetovni mir in proti carinskim kitajskim zidom, s katerim se obdaja toliko držav. Kot poslanika spremlja Američanka ženska generalna tajnica, hčerka ameriškega oljnatega kralja Henrika Doberty, ki posedaja bajno bogastvo. Ko je stopila 18letna tajnica Helena pred leti v javno službo, je priredil njen oče slovesnost, ki je stala 1 milijon dolarjev. Na slovesnosti niso sodelovali le umetniki, katere so pripeljali na cilj v letalih — ampak je oče ob tej priliki potom loterije razdelil 100 avtomobilov. Vkljub pravljicnemu premoženju je bila mlada milijonarka strogo ter resno vzgojena in stoji danes ob strani prvemu ženskemu poslaniku ogromnih Združenih držav.

Kotlje. Nesrečen, kdor pogori, posebno nesrečen pa je tisti, ki pogori po zimi. Taka nesreča je zadela tukajšnjega posestnika Alojzija Lesjaka, po domače Pavla v Brdinjah. V noči od 4. do 5. t. m. mu je pogorela hiša. Goreti je začelo ravno o polnoči, ko so vsi v hiši trdno spali in so se prebudili šele, ko je bila hiša že v ognju. Na gašenje ni bilo misliti, ker je bila hiša lesena in je moral vsak gledati, da si reši vsaj življenje. Zgorela je vsa hišna oprava, razno orodje, obleka, kuhinjska posoda, jestvine in vse žito, ki je bilo spravljeno v hiši. Komaj so še oteki grozne smrti v ognju 80 let starega, na smrt bolanega očeta, ki je ležal v podstrešni sobici in je bil ravno na predvečer spreviden s sv. zakramenti. Zelo

močno se je opekla ter pri padcu čez stopnice hudo poškodovala gospodinja, tako da leži sedaj bolana v postelji. Na pomoč prihitelim gasilec iz Kotelz in Guštanja se je posrečilo, obvarovati vsaj gospodarsko poslopje, hiša je pa pogorela popolnoma do tal. Bila je hiša sicer zavarovana, vendar zavarovalnina daleč ne dosega škode, ki jo gospodar utrpel. Kot zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« in reden plačevalec naročnine ima vsaj upanje, da prejme od uprave »Slovenskega gospodarja« določeno zavarovalnino 1000 Din.

Misljnska dolina. Veselo novice iz Misljnske doline vam imamo poročati. V nedeljo dne 17. t. m., popoldne po večernicah, bomo tukaj v župniji Št. Ilj pod Turjakom na prijaznem takozvanem Šartelovem griču slovesno blagoslovili nad 12 m visoki, veličastni spominski križ v zahvalo Kristusu Gospodu za odrešenje pred 1900 leti. Priprave se vršijo z vsestranskim veseljem. Na predvečer bode

ga in šel proti »Grozdu«. V gostilniških sobah je bilo prazno, le ena izmed deklic je bila tam.

»Gospodična Malčka?« sem vprašal.

»Da. Milčka leži; zelo je bolna.«

»Ej, žal mi je. Saj ne bo nič hudega?«

Tedaj je Malčka začela jokati.

»Zelo hudo je. Morebiti bo umrla. Morebiti jo napadejo srčni krči. In mene ne mara videti — noče, da bi bila pri njej — sovraži me — sovraži sestro — nič se ne gane v postelji in oči so se ji zasukale — služkinja je pri njej — o zdravniku pa ne mara nič slišati — umreti hoče — o moj Bog, moj Bog!«

»Kako pa ji je prišlo kar nenadoma —?«

»Včeraj. Včeraj popoldne. Oh, gospod Hubert, nekomu le moram povedati — sicer me zamuži. In vam zaupam.«

»Tega sem vesel, gospodična Malčka. Če le morem, vam bom rad pomagal.«

»Oh, gospod Hubert, kakšen teden je bil to! Čudim se le, da sva še živi. Tako strašno je bilo. Gospod Boltežar nama je bil pisal pismo, da je k majniški proslavi vabljen samo tista, ki se

ni zapletla s snažilcem čevljev Timom. Oh, kako je Milčka divjala zaradi te žalitve! Kajti — prosim, da tega nikomur ne poveste — Milčka vendar ljubi gospoda Tima; in to se mora reči, čeprav je gospod Tim sedaj le služabnik, zal je vendarle zelo in tudi priljuden in omikan mož. Celo v časopise piše, naj ga ponosni gospod Boltežar le kar posnema! Midve pa sva se tako strašansko sprli. Milčka je bila vedno dobra, nikoli se nisva prepirali; naenkrat pa je zdvijala nad menoj kakor furija in je rekla: To je samo . . . samo ti si kriva, ker, ker . . . ne, sram me je, ne morem povedati tega!«

»Ali vam smem kaj pomagati, gospodična Malčka? Glejte, takole si mislim: gospodična Milčka si misli, gospod Boltežar namerava prositi za vašo roko, sedaj pa se spotika nad tem, da bo Tim postal njegov svak.«

Prestrašena je planila:

»Odkod pa veste to? Za božjo voljo, saj vendar ne govore ljudje o gospodu Boltežarju in meni?«

Plavolasa, zala Malčka je bila sedaj že pač

šijo plačilo, ker sicer bo prepozno. Ravnateljstvo zavarovalnice je pustilo opazovati trgovca. Vsa tozadevna poročila so se glasila, da je veseljak in se mu niti ne sanja o samomoru. Zavarovalnica je odklonila trgovčev predlog. Tetenyi je sicer še ostal pri življenju, njegov gmojni položaj se je pa vedno slabšal. Prasil je posojila pri znancih in prijateljih. Ko mu je lepega dne njegov najboljši prijatelj odklonil večje posojilo, ga je Geza ubil. Tudi ubiti je bil zavarovan pri isti družbi kakor ubijalec, za 120 tisoč pengö. Ker je vsebovala zavarovalna pola dostavek, da se zava-

kres gorel pod križem na hribu in v nedeljo popoldan ob dveh bo šla slovesna procesija k Gospodovemu jubilejnemu križu, ki se bo videl po celi Mislinjski dolini do Slovenjgradca. Ta spomenik bo še potomcem po celi starotroški dekaniji, razen v treh župnijah, dal živno pričevanje o trdni veri sedanjih dobrih šentiljskih župljanov. Glejmo tedaj vsi, da križanega Zveličarja in obletnico njegove mučeniške smrti dne 17. decembra slovesno proslavimo.

Sv. Marjeta niže Ptuja. V veseli lovski družbi, zbrani na Miklavžev večer v gostoljubni hiši Mikl, se je nabralo za najbolj potrebne brezposelne siromake znesek 100 dinarjev. — Bog plačaj!

Središče ob Dravi. Resni adventni čas je, ko se vsi pripravljamo na najljubkejši in najskrivnostnejši praznik, na Božič. V ta namen so se vršile pri nas petidnevne duhovne vaje za žene in dekleta, katere je vodil kapucin č. g. pater Ivan Reberc iz Varaždina. Uspeh, ki so ga imele duhovne vaje, je bil viden na praznik Brezmadežne, ko se je vsa cerkev zgrnila k mizi Gospodovi. Bilo je ganljivo videti, ko je zvonček vabil, kako so se zgrinjale vrste deklet in žena, da prejmejo Najsvetejše. Naj bi kraljevala Ona Najčistejša s svojim ljubim Sinom vedno v naših srcih! — Tiho in žalostno je bilo letos v našem društvenem domu na Miklavžev večer. Bog ve, zakaj toliko željeni sv. Miklavž ni smel priti, ko so ga vendar naši malčki tako željno vsako leto pričakovali. Morda pa so letos bili bolj poredni, ker je svetnik s parkeljnomo šel kar od hiše do hiše in pobiral poredneže v koš.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Letošnji predadvent, ko so nekateri fantje in dekleta si naložili zakonski jarem, smo mi iz naše župnije zgubili fanta, ki si je izbral nevesto tam preko Drave pri naših bratih Hrvatih. Spremljali smo ga sorodniki in priče najprej na nevestin dom in od tamkaj k poroki v lepo cerkev sv. Križa v Križovljanah. Toda ta ni napravil tako, kakor pred leti tisti Tomašek, ki je pustil nevesto na poti v cerkev in jo pobrisal, ampak stopili smo pred oltar, kjer sta se ženin in nevesta zavezala za večno. Pri gostiji nas je g. starešina neveste, oskrbnik grada Križovljan, povabil k sebi na dom in

nas počastil z žlahtno kapljico, ki človeka pogrjeje. Na domu g. starešine je bilo zbranih nekaj članov cerkvenega pevskega zbora. Na prošnjo g. starešine so nam zapeli nekaj cerkvenih in posvetnih pesmi s tako skladno ubranimi glasovi, da še kaj takega nismo slišali. V našo čast so zapeli tudi par slovenskih pesmi in sicer takšnih, ki jih pri nas ne slišimo. G. starešina, po rodu Hrvat, je nazdravil nam Slovencem, pevci so zapeli pesem: »Slovenec, Srbin i Hrvat«. Teško smo se ločili od naših bratov, kjer smo preživeli tako lepe urice, z obljubo, da še pridemo v Križovljane, da slišimo cerkveno petje celokupnega pevskega zbora.

Precetinci-Krapje. Dne 25. novembra sta se poročila g. Janko Babič iz Sp. Krapja, in gđ. Marica Korošec iz Precetinec. Mlademu paru želimo obilo sreče in veselja v novem stanu! Na mnoga leta!

Tepanje pri Konjicah. Izreden dogodek za nas Tepanjčane je tekom leta zdravniško predavanje. Tako se nas je letos spomnil konjiški zdravnik g. dr. Goričar in nam razumljivo predaval o nastanku, razvoju in zdravljenju boleznj raka, ki zahteva med narodom vsako leto toliko predčasnih smrtnih žrtev. Predavanje je bilo zelo poučno. — Letošnja vinska trgatega nam je prinesla v splošnem manj grozdja in bolj kislasta vina, obilneje pa je obrodila škodljiva šmarnica. — Trgatega veselica, ki bi se imela vršiti v prid novega gasilnega doma, je bila preložena na boljše čase. — Radi preobitnega dežja smo naše zadnje poljske pridelke zelo pozno pospravili na svoje domove. Zeleli bi pač še ugodnega vremena za dobavo listja iz naših sedaj zasneženih gozdov. — Prišel je čas za obnovitev naročnine na »Slovenskega gospodarja« našega vernega prijatelja, kateremu hočemo ostati zvesti naročniki tudi še v bodoče.

Sv. Jernej pri Ločah. Marsikdo misli, da pri nas ni nič novega, ker se že dolgo ni nič slišalo od nas. V začetku novembra je bila pri nas otvoritev kmetijsko-nadaljevalna šole, za katero se je priglasilo 16 fantov, ki jo sedaj obiskujejo z veliko vnemo. — Po še eno bi povedal. Znano je, da nekateri ljudje tako zelo ljubijo meso puric in kokošk. Zato se mnogokrat zatečejo v tuje kurnike po pečenko. Pri posestnici Mariji Bračič so si, tatje

privoščili leto starega ščetinca, kateri je bil ukraden iz svinjaka. Hvala Bogu, da so ti izvežbani uzmoviči že padli v roke pravici.

Kostrivnica. Praznik Brezmadežne slavijo po vsem katoliškem svetu vsi zavedni kristjani. Tem se je pridružila tudi Kostrivnica, ki ima za farno patroninjo Marijo. Dne 8. decembra je domači g. župnik slavil Brezmadežno ter v nemal poslušalce, da jo častijo kot božjo in našo mater. Med sv. mašo je bilo ljudsko petje in spremljevanju orgel in godbe mladinske Marijine družbe. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo Marijinega vrta, mladeniške in dekliške družbe.

Št. Vid nad Valdekom. Gosta megla pokriva hribe in doline. Zdi se, da vsa narava spi zimsko spanje. Le človeška srca bijejo neprestano. V njih se menjajo misli in želje, besede in dejanja. Vsako srce se ogreva za gotove cilje, ideje in ideale. Naš ideal je v zimskem času »Slovenski gospodar«, ki ga radi čitamo, se po njem navdušujemo za dobre katoliške ideje, po tudi se radi v njem oglašimo z novicami iz domače župnije. — Dobra hiša Klančnikova v Zavrčah se je slovesno posvetila presv. Srcu Jez. Domači so za to slovesnost oskrbeli primerno podobo in ji dali odličan prostor v družinski hiši. Župna cerkev je dobila lepo podobo mlade svetnice sv. Terezije od Deteta Jez. Prva zasluga za to gre vrlému mladeniču Jožefu Švah, po domače Mrzdovnik, ki je silki kupil lep okvir s primernim podstavkom. Za nov zelen mašni plašč pa zbiramo les po župniji, katerega so nekateri dobri župljani radi darovali. Tudi pevski zbor vrlo napreduje pod vodstvom g. organista Ivana Gaberja, ki se za cerkveno petje mnogo trudi. Za advent in božič se bodo slišale v naši cerkvi zopet nove pesmi. Za božič dobi naša cerkev tudi nove jaslice, ki jih dosedaj ni imela. Narodni praznik 1. dec. so šolski otroci proslavili v cerkvi z lepim petjem, v šoli pa z navduševalno prireditvijo za narodne ideje. — Job.

Braslovče. Pretečeni teden je umrla v Parizljah po dolgem trpljenju mati M. Bošnjak. Bila je vrla, krščanska gospodinja in zvesta bralka »Slovenskega gospodarja«. V Topovljah pa Franciska Serdovner; v Letušu Franc Kač, čevljar; v trgu pa za davico štiriletna deklica lončarja. — Pred praznikom so se tukaj

rovalnina za slučaj smrtne nesreče ali uboja podvoji, je bilo treba plačati res dvojno svoto. Kmalu so razkrinkali ubijalca, ga obsodili na smrt in ga obesili. Ženi obešenega trgovca je pustila izplačati zavarovalnica takoj svoto 200 tisoč pengö, a ona zahteva dvojno izplačilo, ker se je postavila na stališče, da je izvršitev smrtne kazni isto kakor umor ali uboj. Vdova in zavarovalnica sta poklicali na pomoč sodišče, ki še ni izreklo svojega mnenja.

==

Kako bogato je severno morje na ribah?

Znano je, kako nepopisno je bogato mo-

stara trideset let, sedaj v svojem strahu pa je imela oči kakor neodraslo dekle, ki jo zasačijo pri njeni prvi ljubezni.

»Nič strahu, gospodična Malčka; jaz le tako sklepam, kar pa najbrž ne bo res.«

»Oh, saj je res!« je strastno vzkliknila. »O Bog, gospod Hubert, nikar ne mislite slabo o meni; toda ne morem si pomagati, da imam gospoda Boltežarja rada. Vedno sem mislila, da mu je Milčka tudi naklonjena, in tako nisem hotela nič reči, hotela sem se umakniti. Ko pa je bil nekajkrat gospod Tim pri nas, me je neki večer vprašala Milčka v postelji: 'Zakaj pa se ne poročiš s svojim Boltežarjem?' Tedaj sem rekla: 'Ljuba Milčka, mislila sem, da ga hočeš ti!' Tedaj se je na glas zasmejala in dejala: 'Ne, prav nič ga ne maram.' No, bila sem tako srečna, ko sem si bila s sestro na jasnem. In nato so prišle tako strašne reči!«

Jokala je nekaj časa kakor v težkih spominih. Vprašal sem jo:

»Kaj pa se je zgodilo včeraj? Ali mi nočete zaupati tega?«

Med silnim ihtenjem je rekla:

»Včeraj sva se strašansko sprli, Milčka in jaz. Jaz sem hotela k majniški proslavi, tedaj pa je rekla Milčka, da bi bila to sramota, ker naju je gospod Boltežar tako razžalil zaradi Tima. Rekla sem ji, da mene Tim vendar nič ne briga. In tedaj je kar zdivjala. Oh, kako grozno je bila!«

S težavo sem prikril, da se nisem nasmejal. Če sta se ti dve prepirali, je moralo biti tako, kakor da bi besnel kdo proti svoji lastni podobi v zrcalu. Prepričan sem bil, da sta se obe v prepiru enako pačili, obe enako krilili z rokami. Bili sta vedno čisto isti; le na razpotju njune ljubezni sta se ločili njuni poti, in to je gotovo bolelo tako, kakor če bi bilo eno telo prerezano na dvoje.

Malčka je jokala. Končno je nadaljevala:

»Najhujše pa je šele prišlo. Prejeli sva novo pismo od gospoda Boltežarja. Pisal je, da naju mora zaradi najinih staršev posvariti pred Timom; da je ta človek pustolovec, da ima on v rokah razloge za težke sumnje o njem. Kakšne

vršile duhovne vaje za dekleta cele fare in na praznik so imela skupno sv. obhajilo. Udeležba je bila zelo velika.

Polzele. Dne 1. decembra je pogorelo gospodarsko poslopje Franca Turnška v Založah. Na pomoč so prihiteli štiri požarne brambe in sicer: iz Polzele, Ločice, Pariželj in Braslovč. Škoda ni niti do polovice krita z zavarovalnino. — Nedeljski »Slovenec« se od sedaj naprej dobi vsako nedeljo dopoldan pri gospej Heleni Cizelj. Segajte pridno po njem, ker vam nudi mnogo zabavnega in poučnega čtiva.

Celje. Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu n. Celjem. Tridnevne oddeljene duhovne vaje v domu bodo; za žene, začetek v soboto dne 16. decembra, ob šestih zvečer; za dekleta, začetek v torek dne 26. decembra, ob šestih zvečer. Vzdrževalno 75 Din. Prijavi nriložite znakom za odgovor.

Nevacerkev. v nedeljo dne 10. decembra, popoldne ob treh smo položili k večnemu počitku Ivana Štrausa, marljivega gojenca orglarske šole v Celju. Pogrebne svečanosti je opravil č. g. kanonik Zagar. Pogreba se je udeležila korporativno meščanska šola iz Vojnika z učiteljskim zborom, katere absolvent je bil rajni. Dalje vsi učenci orglarske šole iz Celja, ki so mu bili med sprevedom slovenski »Usmili se me Bog«. Pred hišo so mu zapeli Prelovčeyo narodno nagrobnico, na pokopališču pa žalostinko g. Bervarja »Slovo«. Na grobu je imel ganljivo govor č. g. kanonik, nadalje ravnatelj meščanske šole iz Vojnika. V imenu orglarskih učencev se je poslovil njegov sošolec tov. Franc Grand. Na pokopališču so mu zapeli še žalostinko otroški zbor meščanske šole in domači cerkveni pevski zbor. Sožalje starišem, ki so izgubili svojega sina edinca, ki jim je bil nad vse najdražji.

Sv. Lenart nad Laškimi. Iz našega kraja se malokedaj oglasimo k besedi s kakim dopisom. Lahko bi svet sklepal iz tega, da pri nas ni novic in gorja. Toda temu ni tako. Da smo redkobesedni, je iskati vzroke v tem, da nas je nemila usoda sedanjih pretežkih dni napravila skorodane gluhe za vse dogodke okoli nas. Veselih novic itak ni, a judikovati in tarnati o krizi, katera je postala menda itak po celem svetu predobro poznana, ne pomaga nič.

Povsem zadovoljnega človeka danes najti je težko. Če bi že bil z vsem drugim zadovoljen, ga pa boli že izvršena združitev občin, katera se ni izvršila skladno z ljudsko željo. V tem oziru toži tudi g. dopisnik od Sv. Ruperta nad Laškimi v »Slov. gospodarju«. Prav ima, saj združitev občin tudi nas šentlenarčane ni zadovoljila, torej tudi nismo mi krivi, da je delno prišla bivša občina Sv. Rupert v upravno občino Sv. Lenart, da se je po izrazu dopisnikovem: »Moral stari Sv. Rupert ukloniti mlademu Sv. Lenartu«. Ko bi se bila združitev izvršila po naši želji, bi občina Sv. Lenart imela danes drugo obliko. Najrajši bi bili ostali taki, kot smo bili pred združitvijo.

St. Andraž pri Velenju. Kakor po drugih župnijah, smo tudi pri nas obhajali 1900letnico odrešenja Kristusovega in obenem 160letnico obstoja naše župnije s prekrasno tridnevno in sicer v petek, dne 1. decembra, v soboto in v nedeljo, ko smo slovesno obhajali god farnega patrona sv. Andreja. V ta namen je prišel k nam stari znanec in prijatelj g. pater Vladimir Bobek iz Nazarij v Savinjski dolini. Prežet globoke apostolske vneme za blagor neumrjotih duš, je imel v teh dnevih sedem govorov, ki so prišli iz srca in ki bodo, tako upamo, v srcih poslušalcev rodili obilo blagoslovljenega uspeha. Skozi vse tri dni je bila udeležba prav lepa. Tudi moške in fantje so prav pridno prihajali, za kar jim gre vsa hvala. V nedeljo zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo cele fare. Popoldne po sklepni pridigi smo imeli pete litanije Matere božje. Pela je vsa cerkev. Končno je bila še posvetitev cele župnije presv. Srcu Jez.

Povest dveh bratov.

(Zgodovinska črtica.)

Pozorišče dogodkov, ki jih nameravamo opisati, je bilo na severnem delu Pohorja. Kmetje v omenjenem kraju so takrat, ko se začne ta povest, živeli precej drugačno življenje, kakor ga živimo dandanes. Braziljske kave niso poznali; tudi čaja — razen lipovega — niso pili. Govedina se je kadila na mizi le ob največjih praznikih; pač pa se je pojedlo mnogo ovčjega mesa.

posebno ob košnji in žetvi. Jako v čišlih je bilo takrat suho sadje: jabolke, razrezane na krljce; hruške, debele in drobne; najbolj pa češplje; posebno v poletnem vročem času, so posušeno sadje, kuhano in ohlajeno, uživali v vseh kmečkih hišah. V sedajnih časih nobena gospodinja ne sme pred posle in šihitarje postaviti kaj takega; kvečjemu s češpljami se ženske še tu in tam zadovoljijo, moškimi pa bi posušena in mehko kuhana hruška najbrž pokvarila drobovino.

Enako preprosti, kakor v hrani, so bili tudi v obleki. Lan (len) so sejali povsod; iz njega pridelano platno so rabili ne samo za spodnjo, temveč deloma tudi za vrhnjo obleko. Vsak kmet je imel primerno število ovc; iz volne so delali domači tkalci résvino in lodn. Iz tega blaga je napravil krojač obleko za vse moške pri hiši. Ko se je začela mestna moda polagoma širiti tudi med kmeti, so se ženske kaj naglo začele oprijemati novosti v obleki in si kupovati fabriško sukno, svilo in žamet, — med tem ko so se moški še dolgo držali starih navad. Takrat je tudi nastal pregovor: Židana žena pa lodnast mož.

V začetku poprejšnjega stoletja sta gospodarila na srednje-veliki kmetiji zakonca Blaž in Terezija. Manjša polovica posestva je obstojala iz njiv, travnikov in pašnika, večja polovica pa iz lepega smrekovega in hojevega gozda. Kot gozdna posestnika sta imela v lasti tudi tretjino žage ob potoku Radolni. Ker sta se vedno ravnala po navodilu: molli in delaj!, zato je tudi v njuni hiši vladala prava ljubezen, zadovoljnost in družinski mir.

Bog jima je dal dva sinčka: Štefeka in Frančka. Nenavadno je bilo za tisti čas, da ju je oče pošiljal v dobro pol ure oddaljeni trg v šolo. Štefek je bil bolj šibek in ne posebno trdnega zdravja. Kazal je že kot šolarček veselje do molitve in samote, zato se je materi porodila želja, da bi šel študirat za »gospoda«. Ker tudi oče ni bil temu nasproten, je šel Štefek po dovršenju ljudski

— kakšne — strahotne reči so to, o katerih je gospod Boltežar pisal, tega vam ne morem povedati, gospod Hubert.«

»Vem. Tim naj bi bil ubil Bianco.«

Malčka je na glas zakričala.

»Ali veste —? Ali govore ljudje o tem?«

»Ne, ne, ne! Le gospod Boltežar verjame. Sicer nihče na svetu.«

»Ali tudi vi ne verjamete?«

»Ne!«

»O, gospod Hubert, Milčko so popadli krči, tako je vpila, ko je prebrala pismo. Nato pa je utihnila. Jaz pa sem slekla svojo praznjo obleko in nisem šla k majniški proslavi. In nato je prišel gospod Tim. Sestra ga je vzela s seboj v najino zgornjico. Vse posle je odpravila iz hiše. Le jaz sem morala ostati pri njima. Tedaj je moja sestra vprašala gospoda Tima: »Kaj ste imeli z Bianco?« Gospod Tim se je najprej zasmel, takoj nato pa je postal zelo nervozen. Rekel je, da je samo enkrat govoril z Bianco. Nato je priznal, da je govoril z njo trikrat, nato, da petkrat. Na-

zadnje pa je priznal, da je bil nekoč v mestu, kjer je srečal Bianco in šel z njo v slaščičarno. Tedaj so Milčko zopet popadli krči, tako je kričala. Toda kmalu jo je minilo in nato mu je čisto mirno povedala v obraz: vsa vas govori, da je on umoril Bianco. In sedaj verjame tudi ona. Naj zbeži, dokler ga ne prime uradni predstojnik. Tamle so vrata! Tedaj je Tim prebledel in je pri tej priči odšel. Milčko pa sem morala spraviti v posteljo. Tam leži še sedaj in ne mara zdravnika in tudi zame ne mara več.«

Dekle je položila glavo na mizo. Vstal sem in stopil k oknu. Najrajši bi imel ta prizor za smešno-žalosten, toda do nobene razjasnitve v sebi nisem prišel. Kljub vsem dozdevnim razlogom, ki so govorili proti Timu, nisem vedel ne kod ne kam. Tim je služil tri leta pri meni. Služabnik z vsemi vrlinami in napakami, ki jih taki ljudje imajo. Njegove navade sem natančno poznal, njegove duše pa prav nič. Gospodje in služabniki imajo vedno krinke pred obrazom, če se srečajo. To sem opazil šele sedaj. Boltežar gotovo ni bil neumen človek; poznal je ljudi bolje,

rje na raznih živih bitjih, čeravno še daleč niso raziskane vse skrivnosti največjih morskih globin. Korak za korakom napreduje znanost s pomočjo izpopolnjenja tehničnih pripomočkov, potapljaških naprav, fotografije itd., da odkriva tajnosti morskih globin. Kar se tiče bogastva morij na ribah, si je mogoče ustvariti približno sliko, če pomislimo, da pošilja nemška družba za pomorski ribolov v Wesermünde v dobi lova nad 200 parnikov v Severno morje proti Islandiji, v Kattegat, v Skagerrak in celo ob marokansko obal. V omenjenih loviščih ostanejo ribiški parniki

šoli v Maribor in pozneje v Gradec, kjer je dokončal bogoslovje in postal duhovnik. Novomašniško gostijo mu je priredil boter Martin, ki je bil trden kmet in je imel svojo domačijo na visokem hribu z lepim razgledom. Ker je bil botrov dom od župnijske cerkve oddaljen dobro uro, je služil novomašnik Štefan prvo najsvetejšo daritev — meseca avgusta 1844 — v četrto ure oddaljeni, lepi in prostorni podružnici, posvečeni v čast velikemu misijonarju in ustanovitelju jezuitskega reda, h kateri so v tistem času v obilnem številu romali Pohorci in Kobanci od blizu in daleč.

Franc, ki je bil velike, močne in zale postave, je po očetovi smrti prevzel posestvo. Oženil se je s premožno vdovo, ki je bila 7 let starejša od njega. Ker je hodil v šolo in bil »pismen«, je veljal za najbolj študirane in prebrisanega v občini. Zato so ga tudi občani ob priliki, ko je avstrijski cesar dal svojim narodom ustavo, izvolili za župana. Ob enem z župansko izvolitvijo so morali občani Francu na občinske stroške postaviti še eno hišno poslopje, kjer je imel nastanjeno občinsko pisarno, dve ječi za morebitne aretirance in še par drugih prostorov. V spomin na to ima ta kmetija še zdaj dvojno hišno poslopje. Župan Franc je bil na svojo službo nemalo ponosen. Ko se je v bližnjem trgu ustanovila c. kr. okrajna sodnija, ki pa je zaradi premajhnega delokroga obstojala samo 5 let, se je Franc čisto pogospodil. Uradniki pri okrajni sodniji so kmalu zavohali županovo častihlepno; kadili so mu in ga častili za »gospoda«, a on jim je v zahvalo pogosto prirejal pojedine, ki sicer niso dosegale obilnosti in dobrot poedin evangeljskega bogatina ali rimskega Lukula, pa vseeno povzročale izdatke, ki se niso krili z dohodki posestva. Gospodarstvo mu je začelo nazadovati še tembolj, ker tudi v njegovem zakonskem življenju ni bilo vse v redu. Prav posebno, odkar je umrl sosed Drčej, je župan Franc čedalje manj maral za — svojo postarno ženo, tembolj pa se za-

Nakupite za praznike:

rozine, moko, kavo, čaj, riž itd. itd. v trgovini 1240

Anton Fazarinc, Celje

Samo sveža in prvovrstna roba po najnižjih dnevnik cenah.

nimal za vdovelo sosedo, mlado in zalo Pepco. Materi županji to ni ostalo prikrito, zato je nastajala med njima vedno večja mržnja in od dne do dne se je množil kreg in prepir. Vendar si zaradi nazadovanja gospodarstva župan Franc ni bil posebno v skrbi. »Nimam strahu, da bi se zdelal in prišel ob svoj grunt«, je rekel večkrat svojim gospodskim in kmečkim prijateljem. »Brat Štefan ima precej pod palcem, vedno je bolehen in dolgo ne bo več; komu truge, mu naj zapusti svoje prihranke če ne meni!« Tako je modroval Franc in delal račun brez »krčmarja«.

Štefan je po 16letnem kaplanovanju dobil župnijo Sv. Jurija na Kobanskem. Ni imel sreče. Dne 8. marca 1863 mu je pogorelo župnišče in šola. Zato je že naslednje leto prosil in tudi dobil župnijo Sv. Martina v bližini Maribora. Ker je bil skromen in varčen, si je v teku svojega službovanja prihranil lepo svoto denarja. Rad je imel svojega brata in je bil namenjen, sporočiti mu dobršen del svojega premoženja. Kakor pa vsaka stvar pride enkrat na svetlo, je tudi župniku Štefanu prišlo na ušesa razsipno in pohuljivo življenje bratovo in kako težko že čaka na njegove prihranke. Štefan je dobro vedel, da človek ne sme na prvi hip vsega verjeti, kar o svojem bližnjem slabega sliši; zato je sklenil, da hoče o razme-

rah na bratovem domu bolj zanesljivo poizvedeti.

Bilo je ob času stavške košnje, zvečer ob večni luči, ko prikrevsa na dvorišče, kjer je gospodaril Franc (ki pa takrat že ni bil več župan), star in čisto sključen berač, hoteč prositi za nekaj večerje in prenočišče. Iz hiše se je glasilo žensko kreganje in vpitje, vmes so padale robate kletve in ostudne besede, ki značijo same grde lastnosti. Berač si ne upa v hišo, rajši gre v hlev in se vsede na pol polomljeno klop. V hlevu vpraša priletnega hlapca: »Kaj pa pomeni ta vrišč v hiši?« — »Kaj pomeni!« ponovi hlapec, »to pomeni, da pri nas ni več ljubega miru! Odkar pač imata naš gospodar in sosedinja-vdova nedovoljeno razmerje med seboj, je pri nas pravi pekeli!« In še vzdihujoč pristavi: »Oh, ko bi vse to vedel gospod Štefan!« — »Kdo pa je gospod Štefan?« pozorno vpraša berač. — »Gospod Štefan je brat našega gospodarja in že več let župnik pri Sv. Martinu!« odgovori hlapec. — Berač ni vprašal ne besedice več, kakor da bi ga to vse, kar je slišal, ne zanimalo dosti; a v resnici si je mislil: hvala Bogu, ravno prav sem prišel! Nič ni več prosil večerje, temveč švedral v bližnjo stelno uto, se zvalil na mehko in prijetno dišečo praproto ter zaspal. Naslednje jutro je takoj po zajutruku odšel po poti, po kateri je prejšnji dan prišel. Silno se mu je mudilo preko Drave mimo Šmarjete v grabo Sv. Martina, da čimpreje naznani župniku Štefanu, kako izvrstno se mu je posrečilo od njega samega naročeno poizvedovanje.

Z žalostnim obrazom in bridkostjo v srcu je poslušal župnik Štefan beračovo poročilo. Po kratkem premišljevanju je storil odločen sklep: Nekaj malega bom sporočil bratu v oporoki, da ne bo zamogel reči, da sem ga čisto prezrl; da bi pa z večino mojih prihrankov podpiral njegovo pregrešno življenje, tega kot duhovnik nočem, ne morem in ne smem!

tri tedne in se vrnilo povprečno s 500—2000 centi rib. Pri Islandiji, Skagerraku in Kattegatu po 7 do 8 dni loveči parniki nalovijo v tem kratkem času 150 do 300 centov rib. Največji ribolov je uspel pred leti ob norveški obali in v Belem morju lübeškemu ribišskemu parniku. Po osmih dneh se je vrnil z 2000 centi rib.

Srednjeveška kazen za dvoženstvo.

Ko je poročil l. 1233 v belgijskem mestu Dendermonde neki meščan dve ženi, ga je obsodilo sodišče po tedajni navadi na smrt. Kot poostritev kazni je bilo še odrejeno, po usmrčitvi glavo razpolo-

nego jaz; sumničil je Tima; kaj pomembnega sem mogel reči proti temu.

Medten, ko sem tako v misli zatopljen stal pri oknu, je stopil Boltežar v sobo.

»Ah — vi ste tu? In — katera je ta — Milčka ali Malčka?«

Deklica je vstala, pokrila obraz z rokami in odšla iz sobe.

»No, no!«

»Gospod Boltežar, na izprehod pojdiva! O važnih stvareh se moram pogovoriti z vami.«

Še predno sva mogla zapustiti sobo, so se hrupoma odprla vrata in na pragu je stala postava na smrt bolne in nenadoma vstale Milčke.

O, kakšna podoba! Sicer tako natančno, prenapeto krepostno dekle je stala pred nama v nočni srajci in nepočesana. Dolga kita je mahala po njenem hrbtu, na nogah pa je imela copate. Cvileč je tekla Malčka za sestro.

»O, pamet je izgubila — zmešalo se ji je — v sami srajci teče k gospodoma! Milčka, Milčka, sramuj se, pridi nazaj!«

Grabila je po njej, se boriša z njo. Toda Milčka se ni dala spraviti iz sobe.

»Pusti me! Govoriti moram! S tem le tukaj! Pri tej prič!«

Zavihtela je časopis v roki in zakričala:

»Kdo je ubil Bianco? Kdo? Vprašam? Tim morebiti? Vi — vi osel — prismoda — telebant!«

»Dovolite!« je opomnil Boltežar, ki ga je tako napadla. »Kaj si predrznete?«

»Kaj pa ste si predrznili vi, podlež? Spravili ste gospoda Tima v sum — mojega — mojega ljubega ženina! Umoril pa jo je stari Grčar — tu je napisano! In sedaj je Tim izginil. Sedaj je izginil moj ženin!«

Omahnila je na stol in zajokala, da bi se smilila kamenu.

Boltežar je strogo stal pred njo.

»Gospodična Emilija!« je rekel mrzlo-mirno, »mojih razlogov za sum o odpuščenem služabniku Timu ta časopisna novica nikakor ni omajala. Za žalitve pa, ki ste mi jih ravnokar vrgli v obraz, vas ne bom nadlegoval s sodnijo, ker ste jih izgovorili v svoji prenapetosti. Sicer pa

Kakor sklenil, tako storil. Ko je dne 15. marca 1879 župnik Štefan — 60 let star — odšel v večnost po svoje plačilo, je brat Franc podedoval za njim v oporoki mu določeni drobec premoženja, s katerim si ni mogel kdovekaj pomagati. Gospodarstvo mu je šlo polagoma, a sigurno navzdol, končno je moral posestvo prodati in je umrl — zapuščen in pozabljen — 6. septembra 1894. Spomin na njega vedno bolj gineva, tem bolj pa se blesti spomin njegovega brata Štefana, ki je večino premoženja volil Dijaškemu semenišču v Mariboru, in s tem pomagal položiti temelj zavodu, v katerem se nam odgojujejo duhovski in svetni voditelji.

Grob nekdanjega župana Franca je že prerasla trava in zastoj iščeš križ z napisom, ki bi kazal kraj njegovega počivališča; nasprotno pa kaže gomilo ponižnega župnika Štefana mramornat spomenik z napisom, da ga je: V hvaležni spomin svojemu dobrotniku postavilo Dijaško semenišče.

Komposteljski.

Poslednje vesti.

Bivši predsednik Mohorjeve družbe umrl. Dne 10. decembra je umrl v Celovcu v izredni starosti g. kanonik Janez Vidovic. Rajni se je rodil dne 5. junija 1842. Novo sv. mašo je pel leta 1869. Precej časa je kaplanoval in opravljal kot provizor razne slovenske župnije po Koroškem. Slovenci so mu sledili pri vseh volitvah. Celovski stolni kanonik je postal leta 1901 in po smrti prošta Lamberta Einspielerja leta 1906 ga je izvolil odbor Družbe sv. Mohorja za predsednika. Predsedoval je družbi do njene povojne preselitve v Celje. Blagopokojnemu koroškemu narodnemu delavcu ter voditelju ostani ohranjen med Slovenci časten ter hvaležen spomin!

Obsodba radi ropa. 23letni čevljar Konrad Hanžel iz Cezanjevcev pri Ljutomeru je oropal dne 3. marca v spanju nakupovalcu divjih kož Antonu Ferku 1300 Din. Mariborski senat je obsodil Ferka dne 11. t. m. na 2 in pol

leta robije in na triletno zgubo častnih pravic.

Roparski vlom in napad. 65letni Matija Sevnik posedal svoj samotni dom na Zahomcih pri Vranskem. Ima pri sebi samo 55letnega hlapca in je znan kot priden in imovit kmet. V noči od 9. na 10. decembra so vdrl pri Sevniku štirje maskirani lopovi in zahtevali pod prettno smrti od starca denar. Hudo so zdelali gospodarja in hlapca, a so se morali zadovoljiti po dolgem prebrskavanju s 30 Din. Lani junija je imel Sevnik nezaželjen obisk in so mu odnesli tedaj vlomilci 2500 Din, katere je dobil s pomočjo orožnikov nazaj.

Prašiča zaklali in odnesli. V noči od 9. na 10. decembra so obiskali neznanci svinjak posestnika Zobavnika v vasi Zakol pri Kamniku. V hlevu so zaklali pitane prašiča in zginili s plenom.

Predavanje v mariborski Vinarski šoli. V nedeljo dne 17. t. m. priredi Kmetijska družba za Maribor in okoliš predavanje o svinjski kugi in sicer v Vinarski šoli ob 10. uri predpoldne. Predava srezki živinozdravnik gospod Skofič.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Zemeljsko pot in trpljenje je končala 93letna Marija Filipič iz Lahonec. Rajna, ki je bila najstarejša občanka, mislim tudi župljanka, je vedno in povsod kazala svojo versko prepričanje. Bila je nad 200 otrokom babica, njim stala ob strani pri sv. krstu in je tako pripravila za nadaljnje življenje. Vprav pred enim tednom je umrl njen sin Martin Filipič, znan kot zidar po svoji marljivosti in delavnosti. Po enoletnem hudem trpljenju (revmatizmu) je legel v grob v 57. letu starosti, zapustivši žalujočo ženo. Okrepčana s tolažili sv. vere sta se drug za drugim preselila v večnost. Trupli počivata na tomaževskem nirodvoru, kjer bosta čakala z mnogimi drugimi vstajenja. Gospod, daj njima večni mir in pokoj! — V zakonske knjige se je dal vpisati priden mladenič zidar Franc Štih z nevesto Gerico Bratuša, oba iz Lahonec. Tik pred adventom sta si v krogu svojih prijateljev v farni cerkvi Sv. Tomaža pred oltarjem obljubila zakonsko ljubezen in zvestobo. Oba sta bila člana Marijine kongregacije ter želita članstvo obdržati. Želimo njima obilno zakonske sreče!

Polzela. Prostovoljna gasilska četa na Polzeli priredi na Štefanovo v dvorani Hranilnice in posojilnice dramo v treh dejanjih »Vrni-teva«. Ker se bo čisti dobiček porabil za gasilske potrebe, vas uljudno vabi odbor.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. »Glej preden ti odpade cvet, prah bodeš in pepel!« Resničnost teh preroških besed smo občutili v četrtek dne 7. t. m., ko smo spremili k večnemu počitku posestnika in gostilničarja Jozefa Firšta, po domače Martinovca, ki je v najlepši moški dobi moral nastopiti pot v večnost ter zapustiti žalujočo ženo in petero še malih otrok. Mrtvaške obrede je opravil č. g. župnik Vogrinec ob asistenci č. g. dekana Krančiča iz Ljubnega. V častnem številu so se udeležili pogreba svojega tovariša gasilci iz domače kakor tudi iz sosednjih župnij. Pevski zbor mu je pod vodstvom pevovodje Ivana Časl zapel v zadnji pozdrav: »Spomladi vse se veselie in »Z Bogom ti prijatelj mili!« Pokojni Jože je bil varčen ter izobražen mož. Dolje časa je bil tajnik gasilnega društva in šolskega sveta kakor tudi zastopnik zavarovalnice »Dunava«. Prosvetnemu društvu je proti mali najemnici dal na razpolago prostor za razne prireditve. Bil je tudi naročnik »Slovenskega gospodarja«. Akoravno je bil po telesu krepak, ga je napadla težka bolezen, kateri je po dolgotrajnih mukah podlegel. Za vse prestano veliko trpljenje mu dodeli nebeški Gospod uživati rajsko veselje!

Singer šivalni stroj z garancijo proda za 800 Din; mehanična delavnica Rupert Draksler, Vetrinjska ulica 11. 1243

Pridnega hlapca, starejšega, sprejme takoj F. Zigart, Spodnji Porčič 39, pošta Sv. Trojica v Slov. goricah. 1244

Lovska puška dvocevka, kovčeg, gramofon, i peč, slamoreznica, 2 nova voza, 1 vaga, vse dobro ohranjeno, se proda. Arh Leopold, Podlipovica 12, pošta Medija-Izlake. 1245

Ali si že obnovil naročnino?

sem z vami in s to hišo za zmeraj pri kraju. — Gospod Hubert, jaz grem; ne maram biti več v tem tako neprilicnem položaju.»

Lepo in ponosno je govoril te besede, lepo, ponosno in pokonci je gospod Boltežar tudi zapustil gostilno. Jaz sam najprej nisem vedel, kaj naj storim; šele ko se je tudi Malčka, ki je bila sicer kakor golobica, izprevržla v besno, divjo mačko, planila nad svojo sestro, in ji začela očitati, da je šla v nesramni spodnji obleki v moško družbo in sedaj njega — njenega srčno ljubljene-gospoda Boltežarja — za vselej in za večno pregnala, tedaj sem čutil, da je pri tem sesterskem prerekanju moja navzočnost odveč in sem se potuhnil skozi vrata.

Boltežar me je čakal sto korakov od hiše.

»Kako je že rekel nemški pesnik Gothe?« je zagodrnjal. »Tedaj se izprevržejo ženske v hišene.«

»Res!« sem odgovoril, sicer nisem rekel nobene besede. Kajti sladko skrivnost, da ga Malčka ljubi, sem hotel shraniti za boljši čas.

Trinajsto poglavje.

Poletje. — Zlata mati. — Pravda zoper Grčarja.

Že tedne svojih zapiskov nisem več nadaljeval. Mislim, da sem bil prelen za to. Že v šoli je bilo poletje z menoj večer križ in v hladnejših mesecih sem moral dohiteti, kar sem v vročih zamudil.

Poletje napravi iz mene sanjača. Ure in ure lahko ležim ob robu gozda in opazujem bele oblake, ki se vlečejo po modrem nebesnem morju. Bele ladje so to, ki jih ravna pošastno moštvo. Kar so naložili, to so človeške želje in hrepene-nja, vriski in tožbe, ki se dvigajo proti nebu, solze veselja in bolečine, ki izhlape na človeških trepalnicah, samotne misli in poslednji spomini, ki se kakor potapljači se oprijemljejo krova. Vse to se pelje po modrem božjem morju in izgori v večerni zarji.

Nato pride noč. —

Dalje sledi.

vili na dvoje in izročiti vsaki ženi en de!

Največji sodi.

Po celem svetu je znan sod v nemškem mestu Heidelberg, ki drži 210.000 litrov ali 218 nemških veder. Še večji je bil sod v nemški trdnjavi Königstein pri mestu Dresden. Držal je 276 nemških veder. Njegova vsebina je tehtala 5428 centov. Poln sod s svojo lastno težo je tehtal 6348 centov. Tretji orjaški sod s 161 vedri je bil shranjen v nemškem gradu Gröningen. Zallbog da so bili omenjeni sodi vse bolj za oko, nego pa za shranjevanje vina.

Širite „Slov. gospodarja“!